

LUCA CAIOLI / CYRIL COLLOT

KLUK, KTERÝ VLÁDNE
FOTBALOVÉMU SVĚTU

xyz

Lamine Yamal

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Luca Caioli a Cyril Collot

Lamine Yamal – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lamine Yamal

Luca Caioli a Cyril Collot

xyz

© Luca Caioli, Cyril Collot, 2025
Cover photo @ Shutterstock / Christian Bertrand
Translation © Miriam Blümlová, 2025
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-935-9
ISBN e-knihy 978-80-7683-944-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-945-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-936-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

OBSAH

304 **/6**

Kalendář zkřížených osudů **/11**

La Torreta **/21**

La Masia **/44**

Teprve 15 let **/53**

La Roja **/64**

Zrodila se hvězda **/74**

Od rekordu k rekordu **/86**

Ovace na Bernabéu **/97**

Ale... kolik je ti let? **/106**

102 kilometrů za hodinu **/116**

Ten nejkrásnější dárek **/130**

Parné léto **/141**

Vítězná čísla **/149**

Tři ceny pěkně v řadě **/160**

„Pokračuj v tanci, jsi třída!“ **/172**

A to je teprve začátek (Rozhovor) **/180**

Rekordy Lamina Yamala **/190**

Poděkování **/194**

Na náměstí Jana XXIII. v Rocafondě sedí pět kluků na lavičce a povídají si.

„Můžeme vám položit dvě otázky?“

„Ano, samozřejmě. O čem?“ ptá se jeden z nich, kudrnatý chlapec s bystrým pohledem.

„Hádejte... Lamine Yamal?“

„Bingo!“

„Co si o Laminu Yamalovi myslím? Je úžasný. Pochází z Rocafondy, z naší čtvrti, a hraje za Barcelonu, můj tým. Já hraju za Union Deportiva Molinos na stejné pozici jako on, ve středu pole, i když on je spíš křídelní hráč. Mám s ním fotku.“ Marwanovi je šestnáct let, o rok méně než Laminovi. Chodí do prvního ročníku na střední a sní o tom, že se stane fotbalistou nebo „Mosso d'Esquadra“, jak se říká katalánské policii.

„Lamine je výjimečný. Obdivuji jeho dribling, jeho přehled během hry, přesnost střelby i góly. Ale nejvíc mě fascinuje jeho sebevědomí v sedmnácti letech. Je to neuvěřitelné: hraje proti třicetiletým hráčům, kteří už všechno znají a všechno viděli, mají vynikající úroveň a obrovské zkušenosti, a on si s nimi kope, jako by to byli kámoši.“ Akaran, šestnáct let, student, hraje na pozici středního obránce v klubu Juventus A.C. de Mataró.

„To, co dělá Lamine, jsme mohli vidět jen u Messiho,“ uzavírá Marwan.

„Je skvělý sledovat Lamina, chlapce odsud, jak se dostává na vrchol. Dokazuje to, že i když pocházíš z této čtvrti, o který se říkají samý špatný věci, můžeš v životě uspět,“ dodává Damián, šestnáctiletý student prváku na střední. Jeho rodiče pocházejí ze severního Španělska a on sám sní o kariéře zpěváka.

Mohamedovi je také šestnáct a chce být učitelem dějepisu. Hraje na křídle nebo ve středu pole za Juventud de Mataró, což je další klub ve městě. „Já Lamina znám,“ říká. „Viděl jsem ho s jeho přáteli ve čtvrti, odkud pochází. Žil tady.“ A ukazuje na jeden z barevných činžovních domů lemujících náměstí. „Je pro nás vzorem, reprezentuje tuto čtvrť a tak trochu i nás všechny. Když oslavuje gól tím, že rukama naznačí číslo 304 (poslední tři číslice poštovního směrovacího čísla Rocafondy, 80304), ukazuje svou souměrnost a vděk čtvrti, která je díky němu nyní známá

po celém světě. To je pro skromnou čtvrť, kde žijí dobří a pohostinní lidé, důležité.“

„Máme tady spoustu kultury a různých talentů, nejenom fotbal. Ale faktem je, že fotbal tady máme jako součást života,“ dodává Marwan.

„Je pravda, že když se mluví o Rocafondě, vždycky se zmiňuje chudoba, drogy a kriminalita. Ano, nějaká kriminalita tu je, ale hodně se to přehání. Není to nebezpečné místo ani čtvrť plná delikventů, jak říkají v televizi,“ pokračuje Wael, také šestnáctiletý amatérský fotbalista.

Marwan, Mohamed, Wael a Akaran se narodili ve Španělsku, ale jejich rodiče pocházejí z Maroka. Všichni čtyři jsou hrdí na to, že kluk jako oni s marockými a guinejskými kořeny nezapomíná, odkud pocházejí jeho rodiče, a že to hrdě dává najevo. Každý den ukazuje, že je synem přistěhovalců.

K pěti chlapečům se přidává Luay, desetiletý bratr Mohameda. Hraje v útoku za Union Deportiva Sirera. „Líbí se mi Lamine, mám rád jeho dribling, ale mým idolem je Cristiano Ronaldo. Fandím Realu Madrid.“ Přesto souhlasí se svým bratrem: Lamine Yamal „je sympaťák, sympatičtější než Vinicius Júnior a Kylian Mbappé. Má přátelskou povahu, chová se hezky ke spoluhráčům jak v reprezentaci, tak v Barçe, a když se vrací do Rocafondy, vždycky si udělá selfie s kýmkoli.“

Blíží se čas oběda, kluci se rozloučí a vracejí se domů.

Druhý den je znovu potkáváme o pár set metrů dál od náměstí, na *poli*, jak říkají sportovnímu komplexu, kde Lamine trávil hodiny s míčem.

Pršelo. Betonové hřiště, sevřené mezi školami a městským stadionem Centenari, kde hrají CF Rocafonda a CE Mataró EF, se leskne jako kluziště. Tu a tam se tvoří velké kaluže. Ale 15, 20, možná 25 kluků (je těžké je spočítat, protože jsou neustále v pohybu) si toho vůbec nevšímá. Klidně se vrhají na zem po povedeném skluzu nebo riskují nebezpečné podklouznutí, které by mohlo vést k vážnému zranění. Každý z nich zkouší svůj trik: dvojité dotek, jesličky, klamavé pohyby, žonglování, aby se vymanil ze sevření soupeřů – nebo možná spoluhráčů, kteří jsou příliš blízko. Je těžké rozlišit, kdo hraje s kým a proti komu.

Jediný hráč má na sobě fotbalový dres – červený, se znakem *Three Lions* a číslem 9 na zádech: Rooney. Ostatní nemají žádné rozlišovací prvky, jen mikiny s kapucí.

Hra je živá, skóre nejisté: 8:4 nebo 10:7, nejde to určit. Debatuje se o faulech, ofsajdech, míčích v autu či ne, a dokonce i pokutový kop se stává velkou událostí. Diváci, většinou spolužáci, křičí nebo nabízejí chipsy svým kamarádům na hřišti.

Pak se najednou hráči začnou rozcházet. Přestávka skončila, musí se vrátit do vyučování. Během okamžiku je hřiště prázdné.

Vzadu, na zdi, zůstává velká barevná freska, na které je tlustými písmeny napsáno: „Rocafonda“.

Na třech bílých schodech někdo černými písmeny napsal: „Ve čtvrti Rocafonda více Laminů Yamalů a méně vystěhovávání.“

Kalendář zkřížených osudů

Listopad 2007: Již druhý rok připravuje barcelonský deník *Sport* ve spolupráci s Nadací FC Barcelona a UNICEF charitativní kalendář na rok 2008. Bude se prodávat na stáncích za 4,50 € a 50 % výtěžku bude věnováno UNICEF na podporu jeho projektů a propagaci práv dětí. Každý měsíc v roce představuje jednoho hráče klubu *Blau-grana*^{*}, který pózuje s dětmi.

Při předchozím vydání, organizovaném během pouhých několika dní, byly na fotografiích děti zaměstnanců sportovního deníku nebo jejich známí. Pro kalendář na rok 2008 však *Sport* spolupracuje s UNICEF, který vybírá děti zapojené do svých projektů z celé Katalánie. UNICEF proto pořádá

^{*} „Blau i grana“ v katalánštině. Barvy dresu FC Barcelona.

charitativní losování v Rocafondě, sociálně znevýhodněné čtvrti města Mataró. Mounir a Sheila se losování zúčastní a usměje se na ně štěstí: odměnou je fotografie jejich dítěte s hráčem FC Barcelona na stadionu Nou Camp.

V prosinci 2007 je Sheila se svým synem pozvána do šaten v útrobách stadionu.

Fotografem pro *Sport* je tehdy Joan Monfort. Společně s Oriolem Canalsem, marketingovým manažerem sportovního deníku, připravují scénu a čekají na hráče a děti. Fotografie pro měsíc leden 2008 zachycuje Lionela Messiho s miminkem jménem Lamine Yamal.

Argentinec, který se v následujících letech stane světovou fotbalovou ikonou a získá osm Zlatých míčů, je tehdy dvacetiletý mladík, bez vousů a s dlouhými vlasy. Představuje pro tým velkou naději, ale ještě není hvězdou týmu vedeného Frankem Rijkaardem, kde září Brazilec Ronaldinho, Portugalec Deco a Kamerunec Samuel Eto'o.

Monfort chce vytvořit portrét odlišný od ostatních. Nápad dostane krátce před odchodem z domu. Spolu se svou partnerkou Mercé právě vykoupali svou dceru Janu a Joan si představuje, že by tuto scénu mohl zopakovat na fotografii pro kalendář. Než se vydá na Nou Camp, naloží do auta malou modrou vaničku, mýdlo na vytvoření pěny, ručníky a nakonec i žlutou gumovou kachničku, oblíbenou hračku své dcery.

V šatně vše připraví a čeká, až dorazí Messi, který se právě vrátil z tréninku. Budoucí nositel dresu s číslem deset je plachý, zdrženlivý a trochu nervózní. Podle Monforta věnuje více pozornosti miminku než fotoaparátu. Messi očekával, že bude pózovat s dětmi, ale ne s novorozencem. Neví, jak ho vzít do náruče, bojí se, že by mu mohl ublížit. Až později se sám stane otcem tří synů.

Interakce s miminkem je obtížná. Fotograf musí vynaložit velké úsilí, aby se Leo uvolnil. Sheila, matka dítěte, opatrná a diskrétní, hraje klíčovou roli, stejně jako Lamine, který si Messiho získá svými úsměvy. A gumová kachnička, ta rozesměje úplně všechny. Nakonec Messi projeví trpělivost, vezme dítě, jak to jen umí, a spolu se Sheilou ho vykoupou. A přesně tento dokonalý moment Monfort hledal – snímek plný tepla, něhy a jemnosti. Messi, oblečený v bílém svetru s vyhrnutými rukávy, má ruce ponořené v malé vaničce a usmívá se. Vedle něj Sheila, oblečená do žluté a černé, s vlasy spletenými do jemných copánků, se sklání nad Laminem, který je pokrytý pěnou a propuká v smích.

Fotografie se objevuje v charitativním kalendáři po boku dalších hvězd FC Barcelona: v únoru je to brankář Víctor Valdés s malým Nicem; v dubnu Samuel Eto'o krmící Marianu; v květnu Andrés Iniesta a Xavi Hernández; v červnu Thierry Henry hrající si s Liamem; v červenci Ronaldinho jako basketbalista; v říjnu Carles Puyol

při přetahování lanem; a v prosinci rok uzavírají Deco a Sylvinho.

UNICEF posílá fotografie rodinám dětí, ale časem se na ně zapomene, ztratí se v zásuvkách mezi mnoha dalšími. Dokonce i Joan Monfort je pustí z hlavy.

O 17 let později, 4. července 2024, se fotografie Messiho, Lamina a Sheily znovu objeví na instagramu. Publikoval ji Mounir, Laminův otec, s komentářem: „Začátek dvou legend.“ Obrázek obletěl celý svět a vyvolal dojem osudového setkání, křtu šampiona, předčasného předání moci. Monfort zveřejní další snímky z této série a pro *The Athletic* prohlásí: „V okamžiku, kdy byla ta fotka pořízena, si nikdo nemohl představit, kým se toto miminko jednou stane – ani že Messi dosáhne takových výšin. Byla to šance jedna ku milionu.“

V té době byl Lamine Yamal pětíměsíční miminko. Narodil se 13. července 2007 v Esplugues de Llobregat, městě s 48 000 obyvateli v provincii Barcelona. Je synem velmi mladého přistěhovaleckého páru: Sheile Ebaneové, která do Španělska přišla z Rovníkové Guineje, je pouhých šestnáct let. Mounir Nasraoui, původem z Maroka, je o tři roky starší. Na začátku svého vztahu neměli nic. Život se s nimi nemazlil a každý měsíc se potýkali s otázkou, jak zaplatit nájem. Kněz z oblasti Rocafonda jménem Lamine a přítel Yamal jim podali pomocnou ruku. Mounir jim slíbil, že pokud někdy budou mít dítě,

ponese jejich jména jako výraz vděčnosti. V červenci 2007 tento slib dodrželi.

Několik měsíců po narození dítěte se rodiče odstěhovali do Rocafondy, čtvrti ve městě Mataró, hlavním městě oblasti Maresme. Toto město na pobřeží Costa Brava má 130 000 obyvatel a leží třicet kilometrů od Barcelony. Rocafonda je čtvrť na svahu mezi horami a mořem. „Je to dělnická, multikulturní čtvrť, postavená v šedesátých letech na původně venkovských pozemcích jako rezidenční oblast. Má vysokou hustotu obyvatel a budovy jsou maximálně pětipatrové – často bez výtahu, bez topení a bez garáží, s velkými urbanistickými problémy. Čtvrť přijala dělnické přistěhovalce z jihu Španělska, z Andalusie a Extremadury. V té době bylo v textilním průmyslu v Mataró mnoho pracovních příležitostí a ceny bytů byly dostupnější než v jiných oblastech,“ vysvětluje Rocío Escandellová, třiatřicetiletá předsedkyně sousedského sdružení *Associació Veïnal Rocafonda*, které se již půl století snaží zlepšit životní podmínky obyvatel této čtvrti.

„Sedmdesátá léta se nesla ve znamení bojů za bydlení, dopravu a služby. Od devadesátých let pochází většina přistěhovalců z Maroka, dalších afrických zemí a Latinské Ameriky,“ pokračuje. Dnes má čtvrť více než 11 000 obyvatel a během posledního roku počet přistěhovalců z Maroka a Kolumbie ještě vzrostl. Rocafonda je jedinou čtvrtí v Mataró, kde podíl obyvatel narozených v Katalán-

sku sotva dosahuje 48 %. Lidé narození v Andalusii tvoří 8,4 %, zatímco ti narození v zahraničí představují 36 %, přičemž nejvýraznější skupinu tvoří Maročané, více než polovinu.

Podle poslední studie o populaci Mataró je Rocafonda čtvrtí s nejvyšším podílem početných rodin: 8,6 % domácností zde má pět, šest, osm či více členů. Jsou zde byty ve špatném stavu, vlastněné investičními fondy s čistě spekulativními záměry, lidé bývají často vystěhováváni ze svých domovů a někdy celé rodiny končí na ulici. Téměř polovina obyvatel Rocafondy je podle údajů Národního statistického institutu ohrožena chudobou, s průměrným ročním příjmem ve výši 7 190 eur na obyvatele.

„Ano,“ říká Rocío Escandellová, „je to chudá čtvrt, která byla stigmatizována rétorikou spojující imigraci s kriminalitou. Ano, děly se tu různé věci, došlo k incidentům, to je pravda – ale tak tomu je i v mnoha jiných španělských městech. Není to pravidlo a imigranti nejsou jedinými aktéry kriminality. Tato čtvrt není žádná multikulturní stoka, jak tvrdili někteří, zejména členové Voxu (*španělská krajně pravicová strana, pozn. red.*). Spíš by si měli zamést před vlastním prahem a ptát se, jestli jejich vlastní strana nepřipomíná skládku. Očerňují poctivé lidi, kteří sem přišli hledat lepší život a už roky bojují o přežití. Jsme dělníci, nežijeme v luxusu,

ale nejsme špatní lidé. Rocafonda není ráj, ale dá se tu slušně žít.“

Právě tady, na náměstí Jana XXIII., vyrůstal Lamine Yamal. Žil u Fatimy, své babičky z otcovy strany, společně s Mounirem, Sheilou, svým strýcem Abdulem, jeho ženou a jejich čtyřmi dětmi. Příběhy rodiny Nasraouiových vypráví Abdul jednoho deštivého rána v ulici Calle Pablo Picasso. Na zadní stěně jeho kavárny *Bar Familia LY (Lamine Yamal)* 304 visí plazmová televize, po jejíchž stranách jsou zarámované dva dresy s číslem 19 – jeden španělské reprezentace, druhý Barcelony. K vidění je zde mnoho fotografií „zázračného dítěte“ v akci, včetně podepsaného snímku oslavujícího jeho gól v semifinále Eura 2024 proti Francii.

Za pultem, mezi přípravou mátového čaje, kávy a servírováním snídaní hostům, Abdul mluví o Maroku, Španělsku a mnoha obětech, které museli přinést. Jako nejstarší z pěti sourozenců se narodil v Larache, přístavním městě na severovýchodě Maroka, 86 kilometrů od Tangeru. „Tam je slunce, moře, ale také spousta bídy,“ říká. Vzpomíná na své dětství, kdy chodil celý rok do školy v žabkách, s učebnicemi v igelitové tašce. Pamatuje si na chlad, který musel snášet, a na to, jak málo si jeho rodina mohla dovolit. „V Maroku je život i dnes těžký: nekvalifikovaný dělník si vydělá čtyři eura denně, kvalifikovaný dostane maximálně deset až dvanáct eur.

Myslíš, že se s tím dá žít? Ve Španělsku, s platem 1 300 eur měsíčně, můžeš žít dobře, zaplatit nájem skromného bytu, mít ojeté auto a posílat hezky oblečené děti do školy. To je nesrovnatelné.“

Abdul přišel do Španělska v roce 1997, když mu bylo dvacet. Vystřídal mnoho zaměstnání: pracoval na stavbě, jako zedník, silničář i prodavač na květinovém trhu. Několik let vlastnil arabskou pekárnu v Rocafondě, na jejíž fasádě se nachází graffiti Antonia Morena zobrazující Lamina, doplněné marockou, španělskou a rovníkovogui-nejskou vlajkou a slavnou číslovkou 304. Dnes už pekárnu prodal a v říjnu 2024 si otevřel vlastní kavárnu.

Cestu rodině Nasraouiových otevřela Fatima, matka Abdula a Laminova babička. V roce 1990, když jí bylo přes čtyřicet, se sama rozhodla překonat Středozemní moře a hledat lepší život. Vyplula z Tangeru a našetřila si na autobusovou jízdenku do Katalánska. Práci našla v kempu v Llanerres, kde zůstala dva roky, než se přestěhovala do Vilassar de Mar a začala pracovat v domově pro seniory. Nakonec se natrvalo usadila v Rocafondě. Každý rok, když se vracela z Maroka, s sebou přivezla jedno ze svých dětí. První byl Abdul, po něm následoval Mounir.

Dnes je Fatimě 73 let a je babičkou čtyřiaadvaceti vnoučat. Právě ona se o Lamina starala nejen, když jeho rodiče pracovali, ale také po jejich rozchodu. Dítě „pokřtěné“ Lionelem Messim vyrůstalo v Rocafondě, kde se

velká láska k fotbalu mohla rozvíjet díky jeho otci – talentovanému útočníkovi, kterého přátelé popisují jako nadějného hráče, jenž svou šanci kvůli špatným rozhodnutím promarnil.

Prvními Laminovými soupeři byli Killa a Clara, dvě černobílá štěňata, která pronásledovala míč do každého koutu v domě. „Bylo těžké je obehrát,“ vyprávěl. „Všechno sloužilo jako branka nebo překážka: židle, stoly, pohovky. Tyhle zápasy neměly žádná pravidla a často skončily, až když mě některé z nich kouslo a můj otec musel zasáhnout, aby uklidnil situaci.“

První fotbalové hřiště, které nový talent španělské reprezentace poznal, se nacházelo hned pod jeho domem, na náměstí Jana XXIII. Tehdy to byl prostor z udusané hlíny, obklopený červenými, šedými a oranžovými budovami, dnes už je to vybetonovaná plocha s dětskou skluzavkou. Tabulka nyní zakazuje jakékoli míčové hry. Tehdy ale stačilo, aby Lamine seběhl dolů, a hned našel kamarády na fotbalový zápas, který trval, dokud ho Fatima z balkonu nezavolala na svačinu (její pečivo a mátový čaj byly nezapomenutelné) nebo na večeři (když dostal kuřecí řízek, byl nejšťastnější na světě).

Druhé hřiště, kde Lamine objevoval fotbal, leží asi 200 metrů od náměstí. Je to malá betonová plocha přezdívaná *poli*, kde ho zachycuje jedna fotografie, jak sedí na schodech a zamyšleně odpočívá mezi dvěma zápasy. Hrál

na ulici, v parku, na betonu *poli*, se stejně starými kamarády i s o něco staršími kluky. Jeho bratranec, který ho na přání babičky Fatimy doprovázel do parku, ho občas nutil hrát v bráně. Výsledek? Každá střela skončila v síti, a pokud ne, trefila ho do obličeje. Několik měsíců také navštěvoval travnaté hřiště klubu Club de Fútbol Roca-fonda, aniž by v něm kdy byl oficiálně registrován. „Moi rodiče,“ přiznal o několik let později, „si nemohli dovolit platit členské příspěvky fotbalového klubu.“

La Torreta

Temnota padla na La Roca del Vallès, malé město vzdálené 15 kilometrů od Mataró. Reflektory osvětlují fotbalové hřiště s umělým povrchem. Vlevo prostor ohraničuje dlouhá šedá budova, na jejíž zdi je modrými písmeny napsáno „La Torreta“. Světla klubového baru září a kolem pultu se tísní maminky a tatínkové, kteří si dávají kávu, pivo nebo nějaký drink, zatímco čekají, až jejich děti dokončí trénink. Za kávovarem stojí Emilio Reixach. Po vyřízení objednávek si na chvíli udělá čas, aby návštěvníkům poskytl přehled o klubu, v němž působí jako viceprezident a pokladník.

„La Torreta má téměř 3 000 obyvatel. Společně s La Roca a Santa Agnès de Malanyanes tvoříme obec La Roca del Vallès. Jsme takový rodinný klub: chceme,

aby se děti bavily, poznávaly sportovní hodnoty, rostly a byly tady šťastné. Snažíme se, aby se rodiče cítili dobře, zapojili se do společenského života a mohli se na nás obrátit, když něco potřebují. Nepatříme mezi kluby, kde peníze, profesionalismus a sportovní úspěch převyšují všechno ostatní. Věnujeme se výchově hráčů už padesát let. Klub vznikl v roce 1975 během místní slavnosti a přátelského zápasu. Od té doby se vše rozrostlo, začalo se organizovat a nakonec jsme se připojili ke Katalánské fotbalové federaci. V roce 2025 oslavíme půlstoletí naší existence.“

Během několika minut je bar přeplněný a Reixach se musí vrátit ke své práci barmana. Návštěvníky svěří do péče koordinátora a tajemníka klubu. O několik kroků dál, za šatnami, před tělocvičnou a malou zastřešenou tribunou, se nachází místnost plná trofejí, míčů a dresů. U jednoho stolu sedí Joel García a Fran Herrera a podávají podrobnější obraz CF La Torreta, počínaje znakem, který zdobí jejich červené dresy.

„V horní části jsou dva symboly La Torretty: Creu de Terme, kříž obklopený dvěma cypřiši, a Glorieta de la Miranda d'en Pundes, půlkulová kupole podepřená šesti sloupy, odkud lze obdivovat západy slunce a panoramatický výhled na krajinu. Ve spodní části je fotbalový míč z padesátých let a senyera, katalánská vlajka s červenými pruhy na zlatém pozadí.“

„Máme 13 týmů, což dohromady představuje 200 hráčů,“ vysvětluje García. „Začínáme u dětí ve věku 3 až 4 let a pokračujeme až k veteránům nad 40 let. V každé kategorii, od fotbalové školy až po seniory, máme alespoň jeden tým. Máme také ženskou sekci, kde hrají dívky od 18 let výš. Tréninky a zápasy se konají na tomto obecním hřišti s umělým povrchem. Ve srovnání s jinými kluby v regionu, které mají delší historii, větší rozpočet, lepší infrastrukturu i víc hráčů, jsme klub malý a skromný. Ale jsme velmi šťastní, že můžeme pracovat s mladými lidmi, kteří pochází převážně z této čtvrti.“

A pokud jde o Lamina...?

„Kdo by si během padesátileté historie klubu pomyslel, že dítě, které zde začalo hrát, dosáhne takové úrovně už v 17 letech. Je to nepředstavitelné, zvláště když za všechny ty roky žádný hráč od nás nenastoupil za tým v La Lize ani nebyl povolán do národního týmu. Jediný, kdo se tomu přiblížil, byl Ignasi Villarrasa, levý obránce, který hraje ve druhé lize za SAD Huesca,“ vysvětluje Joel García. „Lamine nás zviditelnil a lidé nás teď znají, zajímají se o naše programy, chtějí vědět víc o CF La Torreta, a dokonce sem přijíždějí i novináři, aby objevili kořeny tohoto fenoménu.“

„Lamine Yamal změnil naši image: děti z okolí chtějí hrát tam, kde začínal on, a nosit stejný dres jako on,“ dodává Herrera. „To je pro nás nesmírně důležité a pomáhá

nám to čelit konkurenci mnoha dalších klubů v regionu, které mají lepší vybavení než my.“

Herrera a García nebyli v klubu v době, kdy tam malý Lamine začínal. Tím, kdo ho dobře zná a kdo ho trénoval, je Leonardo Giordanella, dvaatřicetiletý Argentinec pocházející z Cipolletta (severní Patagonie). Vchází do místnosti, pozdraví přítomné a posadí se. Má jen deset minut, než se vrátí na hřiště za dětmi z fotbalové školy, ale to mu nevadí, a tak začne vyprávět.

„Znal jsem ho ještě dřív, než sem přišel. Hrál jsem fotbal s jeho otcem Mounirem v parku v Granollers. Lamine tam chodil na naše zápasy. Byla to malá hnědá kulička, která měla neustále míč u nohou. Kopl do něj a hned za ním běžel. Musely mu být tak dva nebo tři roky, ne víc.“

Lamine přišel do La Torrey ve věku tří a půl let. Jeho matka Sheila se rozešla s Mounirem a odstěhovala se na Carrer Colombia 7 v Granollers, jen kousek od hřiště. Pracovala v McDonaldu, kde se seznámila se ženou jménem Sandra. Během rozhovoru zmínila, že její syn by chtěl hrát fotbal, ale ona neví, kam ho přihlásit, a taky, že nemá peníze na poplatky. Sandra, dcera bývalého koordinátora La Torrey, kterým byl Inocente Díez, se o tom svému otci zmínila, a tak byl malý Lamine přijat a nastoupil do klubu.

„Byla to moje první sezóna jako trenéra. Lamine tehdy dělal své první fotbalové krůčky ve fotbalové škole, byl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Lamine Yamal***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.